

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

54

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Jasna Omejec, predsjednica, te suci Mato Arlović, Marko Babić, Snježana Bagić, Slavica Banić, Mario Jelušić, Davor Krapac, Ivan Matija, Antun Palarić, Aldo Radolović, Duška Šarin i Miroslav Šeparović, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Zsolt Tamas Hernadi iz Republike Mađarske, kojeg zastupaju Laura Valković i Goran Mikuličić, odvjetnici iz Zagreba, na sjednici održanoj 10. prosinca 2014. godine, jednoglasno je donio

ODLUKU

I. Ustavna tužba se odbija.

II. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Zsolt Tamas Hernadi, državljani Republike Mađarske (u daljnjem tekstu: podnositelj), kojeg u postupku pred Ustavnim sudom zastupaju Laura Valković i Goran Mikuličić, odvjetnici iz Zagreba, podnio je ustavnu tužbu protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) broj: II Kž 272/14-4 od 18. srpnja 2014., kojim je odbijena žalba podnositelja podnesena protiv rješenja Županijskog suda u Zagrebu broj: Kov-us-27/14 od 10. lipnja 2014.

Navedenim rješenjem Županijskog suda u Zagrebu od 10. lipnja 2014., nakon podignute optužnice protiv podnositelja zbog kaznenog djela davanja mita iz članka 348. stavka 1. Kaznenog zakona (»Narodne novine« broj 110/97., 27/98. – ispr., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03., 105/04., 84/05., 71/06., 110/07., 152/08. i 57/11., u daljnjem tekstu: KZ/97), odbijen je prijedlog obrane podnositelja za opoziv rješenja suca istrage Županijskog suda u Zagrebu broj: I. Kir-Us-768/13 od 27. rujna 2013. Tim rješenjem suca istrage podnositelju je određen istražni zatvor na temelju članka 123. stavka 1. točke 1. Zakona o kaznenom postupku (»Narodne novine« broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka USRH, 143/12., 56713. i 145/13.; u daljnjem tekstu: ZKP), koji može trajati najdulje jedan (1) mjesec računajući od trenutka lišenja slobode podnositelja.

U vrijeme donošenja ove odluke, podnositelj se ne nalazi u istražnom zatvoru to jest nije lišen slobode. Štoviše, podnositelj nikada nije osobno primio poziv za prvo ispitivanje osumnjičenika hrvatskih pravosudnih tijela. Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta je u razdoblju od više od dvije godine (od 10. lipnja 2010. do 4. srpnja 2013.) u četiri navrata mađarskim pravosudnim tijelima upućivao zamolnice za pružanje pravne pomoći, i to u dva navrata radi ispitivanja podnositelja (optuženika) od strane mađarskih pravosudnih tijela te u dva navrata radi uručjenja poziva podnositelju za njegovo ispitivanje pred hrvatskim pravosudnim tijelima. Postupanje po tim zamolnicama u sva četiri navrata je odbijeno uz obrazloženje da bi time bila ugrožena sigurnost Republike Mađarske. Ni izdavanje europskog uhidbenog naloga radi predaje podnositelja i vođenja kaznenog postupka pred hrvatskim državnim tijelima nije polučilo rezultate. Interpol Zagreb je obaviješten od Interpola Budapešt da je izručenje podnositelja Republici Hrvatskoj na temelju europskog uhidbenog naloga odbijeno.

2. Podnositelj je u ustavnoj tužbi naveo povredu članka 22. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.) u vezi s člankom 16. stavkom 2. Ustava i člankom 5. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj 18/97.,

6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispr., 14/02. i 1/06.; u daljnjem tekstu: Konvencija); članka 29. Ustava i članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke c) Konvencije; članka 22. u vezi s člankom 16. stavkom 2. Ustava i člankom 5. stavkom 1. Konvencije.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

3. Rješenjem suca istrage Županijskog suda u Zagrebu broj: Kir-Us-768/13 od 27. rujna 2013. određen je istražni zatvor protiv podnositelja, nakon podignute optužnice, na temelju članka 123. stavka 1. točke 1. ZKP-a, koji glasi:

»Članak 123.

Istražni zatvor se može odrediti ako postoji osnovana sumnja da je određena osoba počinila kazneno djelo i ako:

1) je u bijegu ili osobite okolnosti upućuju na opasnost da će pobjeći (krije se, ne može se utvrditi njezina istovjetnost i slično),

(...)«

Pred Županijskim sudom u Zagrebu u tijeku je kazneni postupak protiv podnositelja zbog kaznenog djela davanja mita iz članka 348. stavka 1. KZ-a/97, u povodu optužnice Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta broj: K-US-145/11, IS-US-35/11 od 31. ožujka 2014.

Na sjednici optužnog vijeća u kaznenom predmetu braniteljica podnositelja, odvjetnica Laura Valković, predložila je da sud na temelju članka 126. ZKP-a opozove odluku o istražnom zatvoru jer je nakon njezina donošenja, a prije zatvaranja podnositelja, predložen dokaz Ministarstva uprave i pravosuđa Mađarske, Uprave za međunarodno kazneno pravo i zastupstvo suda u Strasbourgu od 29. travnja 2014., iz kojeg je vidljivo kako okrivljenik nije bio osobno obaviješten o pozivu nadležnih hrvatskih pravosudnih tijela, jer da poziv do njega nikada nije došao pa, prema mišljenju podnositeljeve obrane, ne može snositi posljedice takvog postupanja mađarskih pravosudnih tijela.

3.1. Rješenjem optužnog vijeća Županijskog suda u Zagrebu od 10. lipnja 2014., nakon podignute optužnice protiv podnositelja, odbijen je prijedlog obrane podnositelja za opoziv rješenja kojim je protiv optuženog Zsolta Tamasa Hernadia određen istražni zatvor.

U tom rješenju kojim je odbijen prijedlog za opoziv istražnog zatvora Županijski sud u Zagrebu obrazložio je sljedeće:

»(...) Naime, nakon što je USKOK u četiri navrata zamolnicom putem nadležnih pravosudnih tijela Republike Mađarske zatražio dostavu pismena, odnosno ispitivanje osumnjičenika, a zamolnice za pružanje pravne pomoći sva četiri puta odbijene, predložio je sucu istrage određivanje istražnog zatvora. Sudac istrage odredio je istražni zatvor smatrajući da egzistiraju razlozi iz članka 123. stavak 1. točka 1. ZKP/08 jer iz, tijekom istrage, provedenih dokaza proizlazi osnovanost sumnje da je okrivljenik počinio kazneno djelo, a pozivanje okrivljenika putem međunarodne pravne pomoći je ostalo bezuspješno, dok je istovremeno, obzirom na medijske istupe okrivljenika i napise u medijima, okrivljeniku poznato da se protiv njega u Republici Hrvatskoj vodi postupak i okrivljenik je putem svojeg zamjenika Sandora Csanyija bio obaviješten o terminu ispitivanja. Unatoč tomu, okrivljenik se pozivu nije odazvao, već je isto izbjegavao i na taj način opstruirao provođenje kaznenog postupka. Nakon donošenja rješenja o određivanju istražnog zatvora raspisana je tjeralica i izdan Europski uhiđbeni nalog, koji nije realiziran jer je prema obavijesti Interpolu Budapest sud odbio izručenje okrivljenika Hrvatskoj.«

Optužno vijeće Županijskog suda u Zagrebu odbilo je prijedlog za opoziv odluke o istražnom zatvoru nalazeći da i dalje egzistiraju razlozi zbog kojih je istražni zatvor bio određen i zakonski uvjeti za njegovo određivanje. U rješenju je optužno vijeće navelo:

»Naime, način na koji je USKOK nastojao osigurati prisutnost okrivljenika u kaznenom postupku, zamolbeno, putem međunarodne pravne pomoći je u skladu s Europskom konvencijom o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima od 20. travnja 1959., Dodatnom protokolu Europskoj konvenciji o uzajamnoj sudskoj pomoći u kaznenim stvarima od 17. ožujka 1978., kao i ugovoru između SFRJ i NR Mađarske o uzajamnom pravnom saobraćaju kojeg je Republika Hrvatska stranka na temelju sukcesije (NN Međunarodni ugovori 13-88/1997) i predstavlja jedini mogući način osiguranja prisutnosti okrivljenog mađarskog državljanina Zsolta Tamása Hernádia

u ovom postupku. Činjenica što su mađarska pravosudna tijela, bez obzira na izostanak formalne komunikacije sa okrivljenikom – svojim državljaninom, odbila pružanje pravne pomoći hrvatskim pravosudnim tijelima, ukazuje da je okrivljenik nedostižan hrvatskim pravosudnim tijelima i predstavlja osnovu za određivanje istražnog zatvora iz razloga u članku 123. stavak 1. ZKP.«

3.2. Protiv navedenog rješenja optužnog vijeća Županijskog suda u Zagrebu žalbu je podnio podnositelj putem braniteljice Laure Valković, odvjetnice iz Zagreba, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine te da se predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, podredno da se pobijano rješenje preinači na način da se na temelju članka 126. ZKP-a opozove odluka o istražnom zatvoru.

Vrhovni sud je ocijenio da je podnositelj pravilno u žalbi tvrdio da je prvostupanjski sud u uputi o pravu na podnošenje redovitog pravnog lijeka u osporenom rješenju pogrešno naveo da žalba protiv tog rješenja nije dopuštena, pozivajući se pri tome na odredbe članka 126. i članka 128. ZKP-a. Vrhovni sud je naveo članak 491. ZKP-a, na koji se pravilno pozvao i podnositelj u žalbi, a kojim je propisano da protiv rješenja državnog odvjetnika, suca istrage i drugih rješenja prvostupanjskog suda, stranke i osobe čija su prava povrijeđena mogu podnijeti žalbu uvijek kad u tom ZKP-u nije propisano da žalba nije dopuštena. Vrhovni sud je to obrazložio i sljedećim razlozima:

»(...) Ovo tim više što je odredbom članka 126. ZKP/08, između ostalog, propisano da će sud, ukoliko je za okrivljenikom bila raspisana tjeralica, nakon pravomoćnosti rješenja o opozivu naložiti njegovo povlačenje. Takva zakonska formulacija sama po sebi podrazumijeva mogućnost podnošenja redovitog pravnog lijeka protiv rješenja o opozivu odluke o istražnom zatvoru.

Pri tome valja napomenuti da se prvostupanjski sud, isključivši pravo na žalbu protiv pobijanog rješenja, pogrešno pozvao i na odredbu članka 128. ZKP/08 s obzirom na to da je tom odredbom izrijeком propisana nedopuštenost žalbe protiv rješenja suda o odbijanju prijedloga za ukidanje istražnog zatvora, što je potpuno drukčija procesna situacija, kako to s pravom tvrdi žalitelj.«

Vrhovni sud je ocijenio da je prvostupanjski sud ispravno utvrdio kako u konkretnoj situaciji nisu ispunjeni uvjeti za opoziv rješenja o određivanju istražnog zatvora protiv podnositelja, koji je određen na temelju članka 123. stavka 1. točke 1. ZKP-a, te da je za svoju odluku dao jasne, određene i dostatne razloge koje je u svemu prihvatio i Vrhovni sud. Vrhovni sud je ocijenio da podnositelj nije u pravu kada je u prijedlogu za opoziv, očito navodeći bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP-a tvrdio da u osporenom rješenju nisu dani valjani i dostatni razlozi zbog kojih je odbijen prijedlog za opoziv rješenja o određivanju istražnog zatvora protiv njega. Vrhovni sud je istaknuo da ni ispitivanjem pobijanog rješenja u skladu s člankom 494. stavkom 4. ZKP-a nije utvrđeno da bi bila ostvarena neka od drugih povreda na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Vrhovni sud je u obrazloženju naveo:

»Iz stanja spisa predmeta je razvidno da optuženi Zsolt Tamás Hernádi zaista nikad nije primio pozive koje su mu u vezi s ovim kaznenim postupkom u više navrata uputila hrvatska pravosudna tijela. Međutim, ne radi se o novoutvrđenoj okolnosti koja bi bila od odlučnog značaja u smislu članka 126. ZKP/08 niti je, protivno žalbenim navodima optuženika, ta okolnost utvrđena tek uvidom u dopis Ministarstva uprave i pravosuđa Republike Mađarske, Uprave za međunarodno kazneno pravo i zastupstvo suda u Strasbourgu od 29. travnja 2014. s obzirom na to da je ta okolnost sudu bila poznata i prilikom odlučivanja o određivanju istražnog zatvora protiv optuženika iz osnove u članku 123. stavku 1. točki 1. ZKP/08.

Naime, one osobite okolnosti koje u svojoj ukupnosti i značaju upućuju na postojanje opasnosti da se optuženik krije i time opstruira vođenje ovog kaznenog postupka, zbog čega i nadalje postoje razlozi na temelju kojih je protiv njega bio određen istražni zatvor iz osnove u članku 123. stavku 1. točki 1. ZKP/08, i to unatoč tome što on nikada nije formalno primio poziv hrvatskih pravosudnih tijela, proizlaze iz niza nespornih činjenica.

Prije svega, valja istaknuti da je Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta u razdoblju od preko dvije godine (od 10. lipnja 2011. do 4. srpnja 2013.) u čak četiri navrata mađarskim pravosudnim tijelima upućivao zamolnice za pružanje pravne pomoći, i to u dva navrata radi ispitivanja optuženika od strane mađarskih pravosudnih tijela te u dva navrata radi uručjenja poziva optuženiku za njegovo ispitivanje pred

hrvatskim pravosudnim tijelima. No, postupanje po tim zamolnicama u sva četiri navrata odbijeno je uz obrazloženje da bi time bila ugrožena sigurnost Republike Mađarske. Ni izdavanje europskog uhidbenog naloga radi predaje optuženika i vođenja kaznenog postupka pred hrvatskim državnim tijelima nije polučilo rezultate, a Interpol Zagreb je od strane Interpola Budapest obaviješten da je izručenje optuženika Republici Hrvatskoj na temelju europskog uhidbenog naloga odbijeno. Da je optuženiku sasvim sigurno bilo poznato da se protiv njega vodi ovaj kazneni postupak, no da on, unatoč tome, nije poduzeo nijednu radnju kojom bi iskazao svoju spremnost za suradnju s hrvatskim pravosudnim tijelima, proizlazi i iz činjenice nesporne medijske izloženosti slučaja u vezi kojega se protiv optuženika vodi ovaj kazneni postupak, i to ne samo one na razini hrvatskih medija, nego i izloženosti od strane medija Republike Mađarske čiji je optuženik državljanin. Takav zaključak nije doveden u sumnju žalbenim navodima optuženika da on ni na koji način nije imao utjecaj na odlučivanje mađarskih pravosudnih tijela o upućenim im zamolnicama. Ovo tim više kada se ima na umu i to da je optuženik, s obzirom na važnost konkretnog kaznenog predmeta, imao i mogućnost da bilo kojeg od svoja dva izabrana branitelja u ovom predmetu opunomoći za primitak dopisa, poziva, optužnih akata i drugih odluka od čije dostave teče žalbeni rok, sve u smislu članka 77. ZKP/08, koju mogućnost nije iskoristio.

Dakle, iako prilikom odlučivanja o postojanju razloga za primjenu mjere istražnog zatvora iz osnove u članku 123. stavku 1. točki 1. ZKP/08 formalna dostava poziva optuženiku u pravilu predstavlja preduvjet koji se mora zadovoljiti kako bi se utvrdilo je li neka osoba izbjegava javljanje pravosudnim tijelima, u situaciji kada optuženik živi u državi čiji je državljanin, a koja ustrajno odbija postupati po zamolnicama hrvatskih državnih tijela za pružanje pravne pomoći te optuženiku uručiti poziv za njegovo ispitivanje, nesvrishodno je inzistiranje na osobnoj dostavi pismena. Ovo posebice stoga što je, imajući na umu gore iznesenu kronologiju radnji poduzetih od strane hrvatskih pravosudnih tijela u cilju osiguranja nazočnosti optuženika u ovom postupku i odgovora mađarskih pravosudnih tijela na iste, evidentno da mađarska pravosudna tijela ni u budućnosti neće postupiti po zamolnicama hrvatskih pravosudnih tijela za pružanje pravne pomoći u ovom predmetu.«

4. Vrhovni sud je u osporenom rješenju zaključno ocijenio da i dalje postoje razlozi zbog kojih je istražni zatvor protiv podnositelja određen, zbog čega je, prema ocjeni Vrhovnog suda, prvostupanjski sud s pravom odbio prijedlog obrane podnositelja za opoziv rješenja o određivanju istražnog zatvora.

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

5. Podnositelj je u ustavnoj tužbi naveo da je u prijedlogu za opoziv istražnog zatvora istaknuo da ne postoje razlozi ni zakonski uvjeti zbog kojih je istražni zatvor određen, a kao dokaz je priložio i dopis Ministarstva uprave i pravosuđa Mađarske, Uprave za međunarodno kazneno pravo i zastupstvo suda u Strasbourgu od 29. travnja 2014., iz kojega je vidljivo da nikada nije bio obaviješten o pozivu nadležnih hrvatskih pravosudnih tijela, jer da poziv do njega nikada nije došao. U prijedlogu za opoziv istražnog zatvora podnositelj je zaključio da ne može snositi posljedice takvog postupanja mađarskih pravosudnih tijela. Podnositelj u ustavnoj tužbi navodi i razloge sudova navedene u osporenim rješenjima te pravo koje smatra mjerodavnim u konkretnom slučaju (odredbe ZKP-a).

6. Podnositelj je razloge ustavne tužbe podijelio po istaknutim povredama ustavnih i konvencijskih prava:

a) Navodna povreda prava na slobodu utvrđenu člankom 22. Ustava u vezi s člankom 16. stavkom 2. Ustava i člankom 5. stavkom 1. Konvencije

Podnositelj je istaknuo pretpostavku nedužnosti, te pravo na slobodu, smatrajući da osporena rješenja, budući da su »trebala ući u ocjenu razloga zbog kojih je istražni zatvor određen i zakonskih uvjeta za njegovo određivanje, nisu zadovoljila temeljne standarde 'dostatnosti' niti 'relevantnosti' u odnosu na pravnu osnovu iz članka 123. stavka 1. točke 1. ZKP-a (opasnost od bijega) kao niti s aspekta zaštite ljudskih prava zajamčenih Ustavom i tumačenih u skladu s relevantnim europskim pravnim standardima«. Podnositelj je nadalje osporio razloge iz rješenja o određivanju istražnog zatvora, navodeći da »određenja iz točaka 1. i 5. stavka 1. članka 123. ZKP/08, predstavljaju dvije potpuno različite činjenične osnove jer točka 1. pretpostavlja da se osumnjičenik krije ili da osobite okolnosti upućuju na bijeg, dok točka 5. pretpostavlja izbjegavanje dolaska na raspravu uredno pozvanog okrivljenika. Dakle ne samo da se radi u konkretnom slučaju o dvije različite faze postupka (istraga i rasprava), već se presumira i da je podnositelj ustavne tužbe poziv primio te da takav poziv izbjegava, što je nesporno oboje netočno«. Podnositelj je dalje naveo:

»Naime, 'izbjegavanje poziva' koje je Županijski sud u Zagrebu naveo u citiranom dijelu obrazloženja, kao razlog za određivanje istražnog zatvora protiv podnositelja ustavne tužbe, predstavlja pojam koji se po zakonskoj definiciji, (točka 5. stavka 1. članka 123. ZKP), može rabiti tek ukoliko postoji uredna dostava poziva a 'izbjegavanje poziva' predstavlja zaseban pravni osnov za određivanje pritvora, (točka 5. stavka 1. članka 123. ZKP) pa je stoga vidljiva posvemašna arbitrarnost suca istrage prilikom donošenja rješenja kojim se oduzima sloboda podnositelju ustavne tužbe.

Međutim, sukladno istoj odredbi, daljnji uvjet za određivanje istražnog zatvora je postojanje urednog poziva, a taj uvjet u konkretnom slučaju nije ispunjen. Nezakonito je smatrati propustom osumnjičenika neodazivanje pozivu koji mu nikada nije uručen.

Jednako tako je nezakonito temeljiti bilo kakve pravne posljedice na činjenici da je osoba mogla ili trebala imati saznanja o pozivu putem trećih osoba budući takva saznanja ni pod kojim okolnostima ne mogu zamijeniti sudski poziv.

Naime, podnositelj tužbe, ima pravo na uredno uručen poziv, te se jedino takvom pozivu dužan odazvati, a nikakve eventualne informacije i/ili saznanja o postojanju poziva prenesena putem medija ili trećih osoba, ne mogu biti temelj za nastupanje bilo kakvih pravnih posljedica, a poglavito ne za određivanje istražnog zatvora koji se može odrediti samo u zakonom određenim slučajevima.

Smatramo da opisana primjena čl. 123. ZKP predstavlja nedopustivu arbitrarnost, a ne zakonitost postupanja. Naime, ukoliko bi se ovakvo rješenje održalo na snazi, značilo bi da se svakome tko nije uredno primio poziv, a niti je izbjegavao primiti poziv, bez obzira na sve, može odrediti istražni zatvor i to još u fazi primjene presumpcije nevinosti iz članka 28. Ustava RH.

Slijedom izloženog, smatramo da se zbog navedenih nedostataka rješenja Županijskog suda u Zagrebu kojim je određen istražni zatvor, (donošenje rješenja o istražnom zatvoru pozivom na točku 1. stavka 1. članka 123. ZKP, bez ispunjenja činjeničnog osnova predviđenog u toj odredbi, a iz činjeničnih razloga predviđenih u točki 5. istog stavka i članka), u konkretnom slučaju ne može otkloniti sumnja da je osporeno rješenje rezultat arbitrarnog tumačenja i pogrešne primjene mjerodavnog prava.«

U odnosu na osporeno rješenje optužnog vijeća Županijskog suda u Zagrebu podnositelj je naveo:

»U prvom redu treba opetovano reći, i u odnosu na ovo rješenje, a to je da se nikako ne može zaključiti da se okrivljenik izbjegavao odazvati pozivu za ispitivanje i na taj način opstruirao vođenje istrage, kako se to neosnovano tvrdi u rješenju o određivanju istražnog zatvora a koje razloge prihvaća i optužno vijeće u svojem rješenju. Naime, već više puta isticano, niti se na koji način ne može ubrojiti u krivnju okrivljenika činjenica da nadležna mađarska pravosudna tijela nisu udovoljila zamolnicama koje je uputilo Državno odvjetništvo RH jer o tome okrivljenik ni na koji način nije odlučivao niti na to imao utjecaj a niti u tome sudjelovao. Dakle, formalno pravno poziv nadležnih hrvatskih pravosudnih tijela do njega nikada nije došao te stoga okrivljenik ne može snositi posljedice takvog postupanja mađarskih pravosudnih tijela. Da je tome tako vidljivo je iz dopisa kojega je Ministarstvo uprave i pravosuđa Mađarske, Uprave za međunarodno kazneno pravo i zastupstvo suda u Strasbourgu dana 29. travnja 2014. godine uputilo dr. Peteru Zamecsniku, odvjetniku iz Budimpešte, vezano uz pitanje pravne pomoći u predmetu Zsolta Tamasa Hemadia (...).

Spomenute činjenice, dakle nedvojbeno dokazuju da podnositelj ustavne tužbe nije bio uredno pozvan u svojstvu okrivljenika pred pravosudna tijela Republike Hrvatske jer odredbe Zakona o kaznenom postupku kao i relevantne odredbe Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije, vrlo precizno i rigorozno određuju način pozivanja osumnjičenika odnosno okrivljenika pred nadležna pravosudna tijela i nikako se pod te zakonske odredbe ne mogu i ne smiju supsumirati 'pozivanja po čuvenju' na bilo koji način ili putem medija ili drugih osoba. Rješenjem kojim se odbija opoziv rješenja o određivanju istražnog zatvora sud prihvaća da je određivanje istražnog zatvora osobi koja niti u jednom trenutku nije formalno obaviještena o kaznenom postupku – zakonito i valjano postupanje a koji stav prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske.«

U odnosu na osporeno rješenje Vrhovnog suda podnositelj se prije svega protivi tumačenju Vrhovnog suda članka 126. ZKP-a, te smatra sljedeće: